
Lator László

SZARVASBŐGÉS

A jelenés nem jön, hiába várom,
ha jönne is: szólítom – nem felel.
Összecsúszik az ébrenlét s az álom,
a test a lélek ködképeivel.
A valószínűtlen látóhatáron
sovány kísértetek füstölnek el.
Most már sokáig gunnyaszt reggelente,
csöpp koponyája bolyhos és kerek,
a sárfészek sötét testmelegében,
álmában nagy vizeket lát a fecske.
A szakadékos Öreghegy felett
mozdulatlan szárnyon kering a három
egerészölyv, fájdalmas vijjogással,
egymás mellett, egymás alatt,
egymásnak s egymástól suhamlanak,
a végtelen jelét írják az égre,
de nincsen, aki hallja-lássá.
Mindenfelől özönlő seregével
hirtelen tör lakóira az éjjel.
Hasára fordul, meggörbíti térdben
a bal lábát, felnyomja tomporát,
dombja alatt negyedtenyérnyi éden.
A part síkos, homályos sűrűjében
csörtetnek vagy főszegett fővel állnak,
felbődülnek – nem: hördülnek vadállat-
indulattal agancsuk összecsattan.
Megnyílik öble, hogy magába nyeljen,
ez a sosem-látott-nem-ismerem,
ez az arctalan és személytelen,
ez az öröktől csillapíthatatlan,
örökké húsrá éhes szerelem,
ez a közös együtt- és egyedüllét,
hogy tiltakozzon veresége ellen,
külön-külön és együtt odagyúlik
minden eleven, úgy akarja: játsszák
el, hogy az ígéret beteljen,
az oly igen romlékony földi lények
megsemmisülését-feltámadását.

A TÉR, A TÁRGYAK

Hetedikén hét éve. Évek, évek!
De mit jelent az év, a nap, az óra?
Jelekkel nem tagolható az élet –
mit mondhat egy-egy kerek fordulója?
Mindenfelé nyitott időben élek.

De micsoda hatalma van a térnek!
Testetlenül is megképzik a teste
a Bimbó út kőtámfalának esve.

S a dolgokban milyen sűrű derengés!
Színét a hóka fonák visszahívja.
Hány homorú halotti maszk, amellyel
sokáig őriz egy arcot az ember.
Egy rég porrá lett világ negatívja.

Van, hogy az elhomályosult jelentést
a fényes féleszmélet újraírja.

Elfelejtett pincékből szabadulva
egymás után kirajzanak a tárgyak,
vállkendő, fésű, puderes szelence,
összefüggéseikbe visszaállnak.

Folyik emebből amabba az áram,
langy testmeleggel töltődnek fel újra.
Beköltözik, mi is, valami lélek?
jó ideje lakatlan otthonába.

Nem, nem lélek, a térben tévedezve
bolyongó lény plazmája, szinte-teste,
talán valamely felsőbb akaratnak
enged, az úr goromba közönyén át
az küldi a lefokozott anyagnak
egy szép egészre valló maradékát.